VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 12. aprīlī *

Lieta T-262/09

Safariland LLC, agrāk — *Defense Technology Corporation of America*, Džeksonvilla [*Jacksonville*], Florida (Amerikas Savienotās valstis), ko pārstāv R. Kunce [*R. Kunze*] un G. Virtenbergers [*G. Würtenberger*], advokāti,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv D. Botis [*D. Botis*], pārstāvis,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — angļu.

otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā —

DEF-TEC Defense Technology GmbH, Frankfurte pie Mainas (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja H. Daniels [*H. Daniel*] un O. Halīns [*O. Haleen*], vēlāk — O. Halīns, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību par ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2009. gada 4. maija lēmumu lietā R 493/2002-4 (II) attiecībā uz iebildumu procesu starp *Defense Technology Corporation of America* un *DEF-TEC Defense Technology GmbH*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretārs H. Palasio Gonzaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 6. jūlijā,

ņemot vērā ITSB atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 13. oktobrī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 10. novembrī,

pēc 2010. gada 22. septembra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 1995. gada 19. maijā *DEF-TEC Defense Technology GmbH*, persona, kas iestājusies lietā, un sabiedrība *Defense Technology Corporation of America*, kas dibināta saskaņā ar Vaiomingas [*Wyoming*] štata (ASV) likumiem (turpmāk tekstā — "Vaiomingas sabiedrība"), noslēdza izplatīšanas līgumu, saskaņā ar kuru [*DEF-TEC Defense Technology GmbH*] apņēmās tostarp nodot 50 % no savām kapitāldaļām fiziskai vai juridiskai personai, kas pieder un kuru norāda Vaiomingas sabiedrība, un izplatīt Eiropā tādas iepriekš minētās sabiedrības preces kā aizsardzības aerosolus, saņemot par to

komisijas atlīdzību 10 % apmērā no visa realizētās pārdošanas apjoma, kā arī kredītlīniju (turpmāk tekstā — "1995. gada 19. maija līgums").

2 1996. gada 1. jūnijā Vaiomingas sabiedrības priekšsēdētājs šīs sabiedrības vārdā paziņoja, ka tieši atsakās no visām tiesībām, kas šai sabiedrībai pieder attiecībā uz vārdiskām un grafiskām preču zīmēm "FIRST DEFENSE" un "FIRST DEFENCE AEROSOL PEPPER PROJECTOR" attiecībā uz Eiropu, un piekrita tam, ka persona, kas iestājusies lietā, reģistrē iepriekš minētās preču zīmes Eiropā.

3 1996. gada 23. augustā prasītāja, *Safariland LLC*, agrākais nosaukums — *Defense Technology Corporation of America*, izpirka Vaiomingas sabiedrības aktīvus. Šis tiesību nodošanas darījums ietvēra firmu *Defense Technology Corporation of America*, Vaiomingas sabiedrībai piederošās preču zīmes, kas reģistrētas ASV, un preču līniju, kurā ietilpst aizsardzības aerosoli.

4 Līdz 1997. gada jūnijam persona, kas iestājusies lietā, saņēma no prasītājas aizsardzības aerosolus "FIRST DEFENSE" un izplatīja tos Eiropā, izmantojot pati savu nosaukumu (firmu). Attiecības starp prasītāju un personu, kas iestājusies lietā, beidzās 1997. gada vasarā vai tā paša gada rudens sākumā.

5 1997. gada 16. septembrī persona, kas iestājusies lietā, iesniedza Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.)).

6 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme bija grafiska preču zīme "FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR", kas attēlota šādi:

7 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, ietilpst 5., 8. un 13. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām, un attiecībā uz katru no šīm klasēm preces atbilst šādam aprakstam:

— 5. klase: "farmaceitiskās, veterinārās un higiēnas preces; diētiskie produkti medicīniskiem nolūkiem, zīdaiņu uzturs; plāksteri, pārsienamie materiāli; materiāli zobu plombēšanai un zobu nospiedumu izgatavošanai; dezinfekcijas līdzekļi; preparāti kaitēkļu iznīcināšanai; fungicīdi, herbicīdi";

— 8. klase: "rokas darbarīki un ar roku darbināmās ierīces; galda piederumi; aukstie ieroči; skuvekļi";

— 13. klase: "munīcija, lādiņi, kairinošās gāzes smidzinātāji, citi ieroči uzbrukumam vai aizsardzībai".

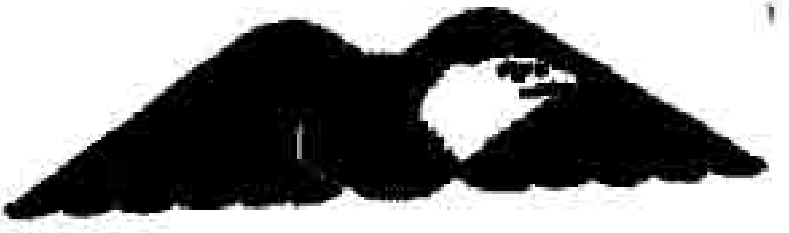
8 1998. gada 7. decembrī preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts *Bulletin des marques communautaires* [*Kopienas Preču Zīmju Biļetenā*] Nr. 93/1998.

9 1999. gada 8. martā prasītāja, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 42. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 41. pants), iesniedza iebildumus pret apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju attiecībā uz iepriekš 7. punktā norādītajām precēm.

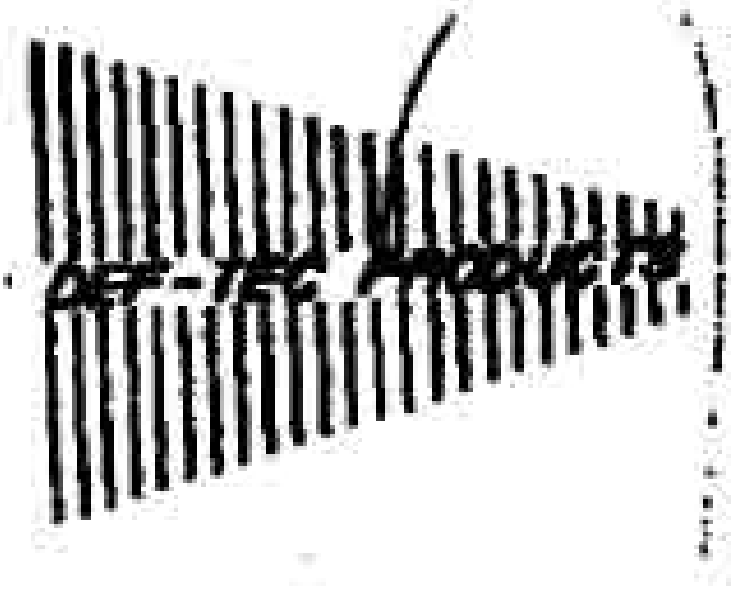
10 Prasītāja it īpaši pamatoja savus iebildumus ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 3. punktu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktu), uzskatot, ka persona, kas iestājusies lietā, ir tās pārstāve minētās normas izpratnē un ka tā bez prasītājas piekrišanas lūdz reģistrēt apzīmējumu, kas ir ļoti līdzīgs šādām ASV reģistrētām preču zīmēm:

— vārdiskai preču zīmei "FIRST DEFENSE", kura reģistrēta ar Nr. 1763666 attiecībā uz "neeksplozīvu aizsardzības ieroci, kas ir aerosola konteinerā iepildīta organiska kairinošā gāze", ietilpst 13. klasē;

— grafiskai preču zīmei, kas ir lidojoša ērgļa attēls, reģistrēta ar Nr. 1885967 attiecībā uz "neeksplozīvu aizsardzības ieroci, kas ir aerosola konteinerā iepildīta organiska kairinošā gāze", ietilpst 13. klasē un ir attēlota šādi:

— grafiskai preču zīmei, kas ietver vārdisku elementu "def-tec products", kas atrodas trīsstūrveida figūras iekšpusē, reģistrēta ar Nr. 1792165 attiecībā uz 13. klasē ietilpstošu preču sēriju un ir attēlota šādi:

11 Ar 2002. gada 21. marta lēmumu Iebildumu nodaļa daļēji apmierināja iebildumus daļā, kurā tie bija pamatoti ar Regulas Nr. 40/94 8. panta 3. punktu un aptvēra "aukstos ieročus", kas ietilpst 8. klasē, un "munīciju, lādiņus, kairinošās gāzes smidzinātājus, citus uzbrukuma un aizsardzības ieročus", kas ietilpst 13. klasē.

12 2002. gada 21. maijā persona, kas iestājusies lietā, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 57.–62. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pants), iesniedza ITSB apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas lēmumu.

13 Ar 2004. gada 8. novembra lēmumu (turpmāk tekstā — "2004. gada lēmums") ITSB Apelāciju otrā padome noraidīja apelācijas sūdzību un piesprieda personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt izdevumus.

14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2005. gada 12. janvārī un reģistrēta ar numuru T-6/05, persona, kas iestājusies lietā, cēla prasību par 2004. gada lēmumu.

15 Pirmās instances tiesa ar 2006. gada 6. septembra spriedumu lietā T-6/05 *DEF-TEC Defense Technology*/ITSB — *Defence Technology* ("FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR") (Krājums, II-2671. lpp.; turpmāk tekstā — "Pirmās instances tiesas spriedums") atcēla 2004. gada lēmumu.

16 Pirmās instances tiesas sprieduma 39. punktā tiesa nosprieda, ka, "tā kā [persona, kas iestājusies lietā] Pirmās instances tiesā, nav apstrīdējusi savu preču zīmes īpašnieka pārstāvja statusu, ir jānoskaidro, vai [persona, kas iestājusies lietā,] bija ieguvusi preču zīmes īpašnieka piekrišanu, kas pilnvaro iesniegt apstrīdēto reģistrācijas pieteikumu".

17 Pirmās instances tiesas sprieduma 46. punktā ir atgādināts, ka "laikā, kad tika pieņemta 1996. gada 1. jūnija deklarācija, [persona, kas iestājusies lietā,] un Vaiomingas sabiedrība bija nodibinājušas reālas un spēkā esošas komerciālas attiecības, un šis apstāklis var izskaidrot faktu, ka iepriekšējais īpašnieks bija nolēmis sniegt savu piekrišanu bez mantiskas atlīdzības". Pirmās instances tiesa piebilda, ka "katrā ziņā fakts, ka eventuāli šāda vienošanās var būt netipiska, pats par sevi, kā to secināja Apelāciju padome, nevar ietekmēt reāli sniegtas piekrišanas spēkā esamību".

18 Pirmās instances tiesas sprieduma 48. punktā ir nospriests, ka 1996. gada 1. jūnija paziņojumā ir ietverta skaidra, precīza un beznosacījumu piekrišana. Tā kā preču zīmes īpašnieka maiņa notika laikā starp dienu, kad tika sniegta piekrišana, un dienu, kad tika iesniegts Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka ir jānoskaidro, vai piekrišana bija spēkā un vai persona, kas iestājusies lietā, varēja uz to pamatoties.

19 Turklāt Pirmās instances tiesa sprieduma 49. punktā norādīja, ka "Apelāciju padome, kļūdaini uzskatot, ka 1996. gada 1. jūnija deklarācija neietvēra skaidru, precīzu un beznosacījuma piekrišanu, pilnvarojot [personu, kas iestājusies lietā,] iesniegt attiecīgās preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, nenoskaidroja jautājumu par to, vai minētā piekrišana bija spēkā pēc Vaiomingas sabiedrības aktīvu pirkuma". Pirmās instances tiesa precizēja, ka, tā kā "šis jautājums, kura risinājums ir cieši atkarīgs no tiesībām, kas piemērojamas juridiskajās un komerciālajās attiecībās starp [1995. gada 19. maija līguma] pusēm, procesā ITSB netika vērtēts, [.. tiesa] nevar lemt par šo jautājumu".

20 Visbeidzot Pirmās instances tiesa sprieduma 50. punktā uzskatīja, ka "Apelāciju padomei bija jāpārbauda, ņemot vērā tiesību aktus, kas piemērojami starp [1995. gada 19. maija līguma] pusēm pastāvošajās juridiskajās un komerciālajās attiecībās, vai un attiecīgā gadījumā kādā apjomā minētās attiecības turpināja būt spēkā pēc Vaiomingas sabiedrības aktīvu pirkuma tādējādi, ka [prasītāja] bija pārņēmusi iepriekšējā preču zīmes īpašnieka tiesības un varbūtēji pienākumus". Pirmās instances tiesa no tā

secināja, ka "šajā kontekstā tai it īpaši bija jānoskaidro, vai piekrišana, ko [persona, kas iestājusies lietā,] bija ieguvusi 1996. gada 1. jūnijā, turpināja būt spēkā pēc Vaiomingas sabiedrības aktīvu pirkuma", un ka, "ja atbilde būtu apstiprinoša, tai būtu bijis jāizvērtē, vai attiecīgās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma dienā šī piekrišana bija vai nebija saistoša [prasītājai]", Visbeidzot Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka "gadījumā, ja [prasītājai] minētā vienošanās vairs nebūtu saistoša, Apelāciju padomei tātad būtu jāvērtē, vai [personai, kas iestājusies lietā,] ir pietiekams pamats, kas varētu kompensēt šādas piekrišanas neesamību".

21 Līdz ar to Pirmās instances tiesa atcēla 2004. gada lēmumu daļā, kurā Apelāciju padome nebija ņēmusi vērā 1996. gada 1. jūnija piekrišanas spēkā esamību.

22 Ar 2007. gada 16. februāra lēmumu ITSB Apelāciju padomju prezidijs nodeva lietu jaunai izskatīšanai Apelāciju ceturtajai padomei. Lieta tika reģistrēta ar Nr. R 0493/2002-4.

23 Ar 2009. gada 4. maija lēmumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") ITSB Apelāciju ceturtā padome atcēla Iebildumu nodaļas 2002. gada 21. marta lēmumu, noraidīja iebildumus un piesprieda prasītājai atlīdzināt izdevumus.

24 Pēc būtības Apelāciju padome, pirmkārt, konstatēja attiecībā uz konfliktējošajām preču zīmēm, ka apstrīdētā preču zīme bija ļoti līdzīga divām no trim ASV reģistrētajām preču zīmēm: preču zīmei Nr. 1885967 un Nr. 1763666 (turpmāk tekstā — "agrākās preču zīmes"), ciktāl apstrīdētajā preču zīmē esot ietverti to atšķirtspējīgie elementi, proti, ērgļa attēls un vārdu salikums "first defense". Turklāt Apelāciju padome uzskatīja, ka agrākās preču zīmes aptvēra dažas preces, attiecībā uz kurām bija apmierināti iebildumi, proti, "kairinošās gāzes izsmidzinātāji" un "citi uzbrukuma un aizsardzības

ieroči". Tā turpretim uzskatīja, ka preces, kuras neaptvēra agrākas preču zīmes, proti, "aukstie ieroči un munīcija", nav salīdzināmas ar precēm, kas ir 1995. gada 19. maija līguma priekšmets, proti, piparu gāzes aerosoliem. Lai gan piparu gāzes aerosols tiek izmantots, lai atvairītu uzbrucējus, nenodarot smagu fizisku kaitējumu, personas, kas iestājusies lietā, preces, kas ir "aukstie ieroči, munīcija un lādiņi", esot vai nu ieroči, vai nu priekšmeti, ko izmanto šaujamieročos.

25 Apelāciju padome uzskatīja, ka Iebildumu nodaļa savā lēmumā nav norādījusi iemeslus, kuru dēļ agrākās preču zīmes ļauj noraidīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ko persona, kas iestājusies lietā, iesniegusi attiecībā uz tādām precēm kā "aukstie ieroči, munīcija un lādiņi". Turklāt, vispirms norādot, ka aizsardzība, ko piešķir Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkts, neattiecas vienīgi uz precēm un pakalpojumiem, kas ir identiski tiem, kurus norādījusi agrākās preču zīmes īpašniece, bet arī uz precēm un pakalpojumiem, kas ar tiem ir cieši saistīti vai ir ekvivalenti no ekonomiskā viedokļa, Apelāciju padome secināja, ka, tā kā izskatāmajā lietā tādas preces kā aukstie ieroči un munīcija nav acīmredzams agrāko preču zīmju īpašnieces komercdarbības priekšmets, minētā norma uz tām neattiecas.

26 Otrkārt, runājot par pārstāvības attiecībām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta izpratnē, Apelāciju padome uzskatīja, ka tai ir saistoša vienīgi kvalifikācija, kas Pirmās instances tiesas spriedumā sniegta Vaiomingas sabiedrības attiecībām ar personu, kas iestājusies lietā un izriet no 1995. gada 19. maija līguma, kas esot "pilnvardevējas sabiedrības — pārstāves" attiecības minētās normas izpratnē. Savukārt tā uzskatīja, ka tai nav saistoši Pirmās instances tiesas secinājumi attiecībā uz sekām, kas no tā izriet, proti, pēc tam, kad prasītāja izpirka Vaiomingas sabiedrības aktīvus.

27 Apelāciju padome uzskatīja, ka iebildumu pamatojums, kas izriet no Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta, ir jānoraida, jo jebkādas pārstāvības attiecības starp prasītāju un personu, kas iestājusies lietā, pastāv vienīgi kā iepriekšējo komercattiecību starp personu, kas iestājusies lietā, un Vaiomingas sabiedrību, fakta turpinājums. Ņemot vērā to, ka personas, kas iestājusies lietā, piekrišana nekad neesot tikusi atsaukta, neesot nozīmes tās pretnostatāmībai attiecībā uz prasītāju. Turklāt salīdzinājumā ar attiecībām, kas saistījušas Vaiomingas sabiedrību un personu, kas iestājusies lietā, šo attiecību ietvaros iegūtā piekrišana esot turpinājusi būt spēkā pēc minēto attiecību beigšanas. Apelāciju padome secināja, ka tiesības, kas izriet no Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta, rodas no ļoti ciešām attiecībām starp konkrētajām personām, nevis no fakta, ka īpašniekam pieder tiesības uz preču zīmēm. Attiecīgi prasītāja nevarot pamatoties uz šo normu, neņemot vērā vienošanos, kas nekad nav tikusi atsaukta, bet norādot uz savu statusu, ko radījušas īpašumtiesības uz agrākajām preču zīmēm, jo minēto preču zīmju nodošana nevarot tai piešķirt vairāk tiesību kā tās, kas bija to agrākajam īpašniekam.

28 Apelāciju padome uzskata, ka prasītāja to varētu darīt vienīgi, ja tā pati būtu kļuvusi par pilnvardevēju sabiedrību attiecībā uz personu, kas iestājusies lietā. Prasītāja neapgalvojot, ka starp iebildumu procesa pusēm pastāv jebkādas līgumattiecības, un šādas attiecības nevar izsecināt no fakta, ka prasītāja esot izturējusies tā, it kā aktīvu nodošana vispār nebūtu notikusi. Lai tas tā būtu, prasītājai ir jāpierāda, ka persona, kas iestājusies lietā, zināja, ka tai bija darījumu attiecības ar citu sabiedrību.

29 Apelāciju padome secināja, ka, pat ja pieņem, ka personu, kas iestājusies lietā, var uzskatīt par prasītājas pārstāvi, tās rīcība esot attaisnota, tāpēc ka prasītājas izturēšanās, rīkojoties tā, it kā nekāda nodošana nebūtu notikusi, kā arī tas, ka tā nenoslēdza jaunu tirdzniecības līgumu ar otru pusi un formāli neatsauca piekrišanu, ko tās priekštecis sniedzis personai, kas iestājusies lietā, bija pietiekams iemesls, lai persona,

kas iestājusies lietā, domātu, ka tai ir tiesības iesniegt preču zīmes reģistrācijas pieteikumu pašai savā vārdā.

30 Konstatējot, ka iebildumus nevar apmierināt, pamatojoties vienīgi uz prasītājas norādīto Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktu, Apelāciju padome izvērtēja visas agrākās tiesības un iebildumu pamatojumus, kurus juridiski korekti bija norādījusi prasītāja, proti, plaši pazīstamas preču zīmes saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu. Tā nolēma, ka tos nevar apmierināt un noraidīja apelācijas sūdzību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

31 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32 ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33 Tiesas sēdē prasītāja papildināja savus prasījumus, lūdzot, lai personai, kas iestājusies lietā, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus tāpat kā ITSB.

Juridiskais pamats

34 Pamatojot savu prasību, prasītāja izvirza trīs pamatus saistībā ar, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta pārkāpumu, otrkārt, minētās regulas 65. panta 6. punkta pārkāpumu un, treškārt, tās pašas regulas 63. panta 2. punkta, kā arī 75. un 76. punkta pārkāpumu.

35 Ir secīgi jāizvērtē otrais, pirmais un trešais pamats.

1. *Par otro pamatu — Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punkta pārkāpumu*

Lietas dalībnieku argumenti

36 Prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punktu, jo tā neesot ņēmusi vērā Pirmās instances tiesas sprieduma rezolutīvo daļu un attiecīgi tās piemērojamību. Tā apgalvo, ka saskaņā ar minēto normu Apelāciju padomei bija jāveic nepieciešamie pasākumi, lai ievērotu Pirmās instances tiesas sprieduma rezolutīvo daļu un motīvus, ar kuriem tas pamatots, negrozot un nepārveidojot to saturu. Prasītāja uzskata, ka, ja Apelāciju padome būtu pareizi piemērojusi Pirmās instances sprieduma noteikumus un "vadlīnijas" un būtu arī atrisinājusi tās izvirzītos jautājumus, tai būtu bijis jāpieņem prasītajai labvēlīgs nolēmums.

37 Prasītāja apgalvo, ka tam, ka Pirmās instances tiesa skaidri precizēja, ka Apelāciju padomei it īpaši bija jāizvērtē, vai 1996. gada 1. jūnija sniegtā piekrišana bija spēkā arī pēc Vaiomingas sabiedrības aktīvu izpirkšanas, esot bijis jāmudina Apelāciju padomi lūgt iebildumu procesa dalībniekiem paust savu nostāju par jautājumiem, kas ir acīmredzami risināti Pirmās instances tiesas spriedumā. Detalizēti neizvērtējot Pirmās instances tiesas norādītos punktus un, vēl jo vairāk, neņemot vērā pārstāvības attiecību esamību, Apelāciju padome esot pārkāpusi labas pārvaldības principu un pārsniegusi pilnvaras, kas tai piešķirtas saskaņā ar attiecīgajām Regulas Nr. 207/2009 normām.

38 ITSB apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

39 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punktu ITSB ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai ievērotu Eiropas Savienības Tiesas spriedumu.

40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atceļošs spriedums ir piemērojams *ex tunc*, un tādējādi tas ar atpakaļejošo spēku izslēdz atceltu aktu no tiesību sistēmas (skat. Pirmās instances tiesas 2009. gada 25. marta spriedumu lietā T-402/07 *Kaul*/ITSB — *Bayer* ("ARCOL"), Krājums, II-737. lpp., 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 No šīs pašas judikatūras izriet, ka, lai ievērotu atceļoša sprieduma prasības un lai to pilnībā izpildītu, iestādei, kas ir atceltā akta izdevēja, ir jāievēro ne vien sprieduma rezolutīvā daļa, bet arī motīvi, kas to nosaka un kas ir tās nepieciešamais pamatojums tādā ziņā, ka tie ir vajadzīgi, lai noteiktu precīzu nozīmi tam, kas ir nospriests rezolutīvajā daļā. Būtībā tieši šie motīvi ir tie, kas, pirmkārt, identificē konkrētu normu, kura tiek uzskatīta par prettiesisku, un, otrkārt, parāda precīzus rezolutīvajā daļā konstatētā prettiesiskuma iemeslus, kas attiecīgajai iestādei ir jāņem vērā, aizstājot atcelto aktu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā "ARCOL", 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Šajā lietā 2004. gada lēmuma atcelšanas rezultātā personas, kas iestājusies lietā, Apelāciju padomē iesniegtā apelācijas sūdzība tika izskatīta no jauna. Lai ievērotu no Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punkta izrietošo pienākumu veikt pasākumus, lai izpildītu Pirmās instances tiesas spriedumu, ITSB ir jānodrošina, ka, izskatot apelācijas sūdzību, kāda no Apelāciju padomēm pieņem jaunu lēmumu. Tas faktiski tā ir noticis, jo lieta tika nodota Apelāciju ceturtajai padomei, kas ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā "ARCOL", 23. punkts).

43 Prasītāja neapstrīd lietas nodošanas izskatīšanai Apelāciju ceturtajai padomei tiesiskumu. Tomēr tā uzsver, ka Apelāciju padomei it īpaši bija jāizvērtē, vai 1996. gada 1. jūnija sniegtā piekrišana bija spēkā arī pēc Vaiomingas sabiedrības aktīvu izpirkšanas.

44 Ir jānorāda, ka izskatāmajā lietā Pirmās instances tiesas spriedumā tiesa nav lēmusi par pārstāvības attiecību esamību starp iebildumu procesa pusēm, kas pamato Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta piemērošanu. Kā tas ir norādīts iepriekš 16. punktā, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka, tā kā persona, kas iestājusies lietā, nav apstrīdējusi savu preču zīmes pārstāvja statusu, bija jāizvērtē, vai tā bija saņēmusi preču zīmes īpašnieka piekrišanu, lai veiktu apstrīdēto reģistrāciju.

45 Ir jākonstatē, ka, ņemot vērā ITSB aizstāvēto viedokli, Pirmās instances tiesas vērtējumam nebija izvirzīts jautājums par pārstāvības attiecību esamību starp iebildumu procesa pusēm, bet jautājums par vienošanās esamību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta izpratnē. Tādējādi tas nevarēja pēc savas iniciatīvas veikt vērtējumu par pirmo no minētajiem šīs normas piemērošanas kritērijiem.

46 Tātad nevar piekrist, kā to apgalvo prasītāja, ka, iebildumu procesa pusēm neapstrīdot pārstāvības attiecību esamību starp tām, Pirmās instances tiesa pati ir konstatējusi minēto attiecību esamību un šādā gadījumā Apelāciju padomei esot bijusi saistoša šī interpretācija, un tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punktu, nepiemērojot šīs pašas regulas 8. panta 3. punktu.

47 Pat ja Pirmās instances tiesas sprieduma 48. punktā šī tiesa apstiprināja, ka "šajā datumā" eksistēja skaidra, precīza un beznosacījumu piekrišana, tas nekādi neietekmēja attiecību starp iebildumu procesa pusēm kvalifikāciju. Tādējādi, kā to norāda ITSB, pilnvardevēja sabiedrība 1996. gada 1. jūnijā ir sniegusi attiecīgo piekrišanu savam pārstāvim tajās komerciālajās attiecībās, kas nodibinātas ar izplatīšanas līgumu. Šo attiecību kontekstā Pirmās instances tiesa secināja par skaidras, precīzas un beznosacījumu piekrišanas esamību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta izpratnē.

48 Lai gan nav apšaubāms, ka minētā norma bija piemērojama šīm attiecībām, tas pats attiecas uz attiecībām, kas eksistēja starp iebildumu procesa pusēm. Fakts, ka tika konstatēta šīs vienošanās esamība, nepiešķir prasītājai nekādas tiesības un neļauj tai automātiski atsaukties sev par labu uz pārstāvības tiesībām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta izpratnē. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Pirmās instances tiesa pauda viedokli par vienošanās esamību vienīgi kā par Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta piemērošanas nosacījumu. Lai noskaidrotu to, vai prasītājai bija saistoša šī piekrišana, kuru tā nebija paudusi un kura tika saņemta tādu līgumattiecību ietvaros, kurās tā nebija puse, ir jāizvērtē jautājums, vai aktīvu nodošanas rezultātā, attiecībā uz ko tomēr ir piemērojamas līguma par aktīvu nodošanu tiesības, prasītājai tika nodotas līgumattiecības starp 1995. gada 19. maija līguma pusēm.

49 No iepriekš minētā izriet, ka Apelāciju padomei bija jāveic visu Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktā paredzēto nosacījumu vērtējums, tostarp jāizvērtē pārstāvības attiecību esamība, kas bija piekrišanas priekšnosacījums, ņemot vērā attiecības, kas saista preču zīmju jauno īpašnieku un personu, kura iestājusies lietā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā "ARCOL", 38. punkts). Tādējādi un pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Apelāciju padome ir veikusi nepieciešamos pasākumus, lai izpildītu Pirmās instances tiesas spriedumu.

50 No iepriekš minētā izriet, ka Apelāciju padome nav pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punktu, izvērtējot pārstāvības attiecību esamību.

51 Līdz ar to prasības otrais pamats ir jānoraida.

2. *Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta pārkāpumu*

Lietas dalībnieku argumenti

52 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Apelāciju padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktu, jo tā nav piekritusi, ka šī norma piešķir prasītajai tiesības iebilst pret to, ka persona, kas iestājusies lietā, reģistrē Kopienas preču zīmi pati savā vārdā.

53 Pirmkārt, attiecībā uz iepriekš minētajā normā norādītajām precēm prasītāja uzsver, ka "aukstie ieroči, munīcija un lādiņi" ir līdzīgi precēm, ko aptver agrākās preču zīmes, ņemot vērā to raksturu, jo šīs preces esot saistītas ar personu drošību, tāpat arī ņemot vērā to funkcionālo nozīmi un to izplatīšanas tīklus.

54 Otrkārt, attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktā paredzēto piekrišanu prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi kļūdu, atsakoties piekrist tam, ka agrākā preču zīmju īpašnieka, Vaiomingas sabiedrības, piekrišana pēc šīs sabiedrības

aktīvu nodošanas vairs nebija spēkā tādējādi, lai būtu saistoša prasītājai. Tā apgalvo, ka, neesot nekādai piekrišanai vai norādei par to, ka pastāv reālas tiesības, ar kurām apgrūtinātas preču zīmes, tā ir ieguvusi šīs preču zīmes tādā stāvoklī, kādā tās bija fiksētas reģistrā un līgumā par aktīvu nodošanu. Līdz ar to prasītāja uzskata, ka tai nav saistoša šo preču zīmju iepriekšējā īpašnieka piekrišana, tādēļ ka reģistrācijas pieteikums tika iesniegts vienīgi pēc tam, kad tai tika nodotas preču zīmes. Turklāt tā norāda, ka jebkurā gadījumā Vaiomingas sabiedrības priekšsēdētāja 1996. gada 1. jūnija paziņojumā bija ietverts tiesību īpašnieka atteikums iebilst pret to, ka tā pārstāvis iesniedz Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu konkrētā teritorijā, un tas radīja attiecīgās sekas vienīgi līgumu par aktīvu nodošanu pusēm.

55 Turklāt prasītāja norāda, ka tā neesot Vaiomingas sabiedrības tiesību un pienākumu pārņēmēja, jo minētā sabiedrība turpinot eksistēt, tādēļ tā attiecībā uz šo sabiedrību esot vienīgi trešā persona, kas ieguvusi atsevišķus tās aktīvus, tostarp agrākās preču zīmes. Persona, kas iestājusies lietā, turklāt neesot iesniegusi pierādījumus par to, ka tā būtu ieguvusi prasītājas piekrišanu apstrīdētās preču zīmes reģistrācijai, un minētās piekrišanas neesamības gadījumā tai neesot nekāda pamata to darīt.

56 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka, pat ja būtu dota piekrišana, tās spēks esot ierobežots ar pārstāvības attiecību periodu, kura laikā klusējot esot tikusi atsaukta piekrišana vienlaikus ar pārstāvības attiecībām saskaņā ar [latīņu] izteicienu *rebus sic stantibus*. Prasītāja norāda, ka Apelāciju padome ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka persona, kas iestājusies lietā, nekad neesot saņēmusi norādi uz faktu, ka preču zīmes īpašnieks nepiekrīt preču zīmes reģistrācijai, ņemot vērā to, ka prasītāja ir cēlusi iebildumus pret Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

57 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

58 Vispirms ir jānorāda, ka, pat ja Apelāciju padome ir noraidījusi iebildumus attiecībā uz visiem pamatiem, kurus prasītāja izvirzījusi šajā tiesvedībā, tā iebilst pret apstrīdēto lēmumu vienīgi saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta interpretāciju.

59 Līdz ar to lēmums ir kļuvis galīgs daļā, kurā Apelāciju padome ir noraidījusi iebildumu pamatojumu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta pārkāpumu attiecībā uz plaši pazīstamām preču zīmēm un nereģistrētām tiesībām uz apzīmējumiem "FIRST DEFENSE AND DESIGN" un "FIRST DEFENSE", kā arī tirdzniecības nosaukumu "FIRST DEFENSE".

60 Turpinājumā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktam preču zīmi nereģistrē, ja preču zīmes īpašnieka [aģents vai] pārstāvis iesniedz pieteikumu tās reģistrācijai savā vārdā bez īpašnieka piekrišanas, ja vien [šis aģents vai] pārstāvis neattaisno savu rīcību.

61 No šīs normas teksta izriet, ka, lai iebildumus apmierinātu uz šī pamata, ir vajadzīgs, pirmkārt, lai iebildumu iesniedzējs būtu agrākās preču zīmes īpašnieks, otrkārt, lai preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs būtu vai būtu bijis preču zīmes īpašnieka aģents vai pārstāvis, treškārt, lai reģistrācijas pieteikums būtu bijis iesniegts aģenta vai pārstāvja vārdā bez īpašnieka piekrišanas un lai aģenta vai pārstāvja rīcība nebūtu attaisnota ar leģitīmiem iemesliem, un, ceturtkārt, lai pieteikums attiektos galvenokārt uz identiskiem vai līdzīgiem apzīmējumiem un precēm. Šie nosacījumi ir kumulatīvi.

62 Tādējādi ir jāizvērtē, vai izskatāmajā lietā ir īstenojušies Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktā paredzētie nosacījumi.

Par pirmo nosacījumu attiecībā uz īpašumtiesībām uz agrākajām preču zīmēm

63 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja, izpērkot Vaiomingas sabiedrības aktīvus, ir ieguvusi ASV preču zīmes, tostarp reģistrācijai pieteikto preču zīmi. Attiecīgi tā ir agrāko preču zīmju īpašniece Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta izpratnē, ko persona, kas iestājusies lietā, turklāt neapstrīd.

Par otro nosacījumu attiecībā uz pārstāvības attiecību esamību

64 Attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktā paredzētajiem terminiem "aģents" un "pārstāvis" ir jāuzskata, ka, ņemot vērā to, kas ir paredzēts instrukcijās par iebildumu procesu ITSB attiecībā uz reģistrācijas pieteikuma neatļautu iesniegšanu, ko veic preču zīmes pārstāvji, tie ir jāinterpretē plaši, tā, lai ietvertu visa veida attiecības, kas balstās uz līgumu, saskaņā ar kuru viena puse pārstāv otras puses intereses, un tas ir neatkarīgi no tā, kā kvalificējamas līgumattiecības, kas nodibinātas starp preču zīmes īpašnieku vai pilnvardevēju un Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēju. Saskaņā ar šīm instrukcijām Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta [piemērošanas] nolūkā pietiek ar to, ka starp līguma pusēm eksistē komerciāla

rakstura sadarbība, kas var radīt uzticības attiecības, kuras tieši vai netieši nosaka [reģistrācijas pieteikuma] iesniedzējam vispārēju uzticības un lojalitātes pienākumu attiecībā uz preču zīmes īpašnieka interesēm. Tomēr ir vajadzīgs, lai starp pusēm eksistē līgums. Ja [reģistrācijas pieteikuma] iesniedzējs rīkojas pilnīgi neatkarīgi, nenodibinot nekādas attiecības ar [preču zīmes] īpašnieku, viņu nevar uzskatīt par pārstāvi minētās regulas 8. panta 3. punkta izpratnē. Tādējādi minētās regulas 8. panta 3. punkta [piemērošanas] nolūkā vienkāršu īpašnieka pircēju vai klientu nevar uzskatīt par "aģentu" vai "pārstāvi" tādēļ, ka šīm personām nav nekāda īpaša uzticības pienākuma pret preču zīmes īpašnieku.

65 Attiecībā uz līgumattiecību beigšanu preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī ir jāuzskata, kā tas arī izriet no iepriekš minētajām instrukcijām, ka nav vajadzīgs, lai preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī joprojām būtu spēkā starp pusēm noslēgtais līgums, un ka Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkts attiecas arī uz līgumiem, kuri ir beigušies pirms Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma, ar nosacījumu, ka pagājušais termiņš ir tāds, ka var tiesiski pieņemt, ka Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī joprojām eksistēja uzticības un konfidencialitātes pienākums. Šādas Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta plašas interpretācijas mērķis ir aizsargāt preču zīmju īpašniekus pat pēc līgumattiecību, no kurām izrietēja uzticības pienākums, beigšanās.

66 Izskatāmajā lietā, lai gan prasītāja prasības pieteikumā šķietami apstrīd Apelāciju padomes secinājumu, saskaņā ar kuru starp iebildumu procesa pusēm neeksistēja nekādas pārstāvības attiecības minētās regulas 8. panta 3. punkta izpratnē, ir jākonstatē, ka tā nav izvirzījusi nevienu argumentu, lai pamatotu savu nostāju šajā jautājumā. Tā vienīgi norāda, ka Pirmās instances tiesas sprieduma 39. punktā ir "ļoti pareizi uzskatīts, ka pastāvēja pārstāvības attiecības un ka starp pusēm nebija strīdu šajā jautājumā". Tomēr, ievērojot iepriekš 45. un 46. punktā izklāstītos apsvērumus, šādu argumentu nevar pieņemt.

67 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājai bija pienākums pierādīt pārstāvības attiecību esamību, kā to arī pamatoti ir secinājusi Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 41. punktā. Ir jākonstatē, ka prasītāja iebildumu procesā nav iesniegusi nevienu pierādījumu par šādu attiecību esamību. Lai gan ir tiesa, ka prasītāja ir iesniegusi tai adresētos rēķinus un pavadzīmes, pamatojoties uz kuriem citos apstākļos varētu prezumēt komercattiecību esamību starp iebildumu procesa pusēm, šie elementi nepierāda, ka persona, kas iestājusies lietā, rīkojās prasītājas vārdā, bet vienkārši apliecina pircēja un pārdevēja attiecību esamību, kas starp tām varēja nodibināties bez iepriekšēja līguma. Šādas attiecības nav pietiekamas, lai būtu piemērojams Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkts.

68 Tāpat arī iebildumu procesā prasītājas iesniegtais ar liecību apstiprinātais paziņojums, ko parakstījusi *Defense Technology Corporation of America* ģenerāldirektore, saskaņā ar kuru minētā sabiedrība esot identiska Vaiomingas sabiedrībai, nevar būt pierādījums attiecībām, kas saista iebildumu procesa puses. Fakts, ka prasītāja turpina Vaiomingas sabiedrības darbību, izmantojot tādu pašu firmu, izriet vienīgi no aktīvu nodošanas, kas ietvēra cedenta firmu nodošanu. Fakts, ka tas rada iespaidu, ka runa ir par vienu un to pašu sabiedrību, nav pietiekams, lai pierādītu reālu komercattiecību esamību starp prasītāju un personu, kas iestājusies lietā, kuras var pielīdzināt tāda veida attiecībām, kādas saista pilnvardevēju sabiedrību un tās pārstāvi.

69 Līdz ar to ir jāsecina, kā to arī ir konstatējusi Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 45. punktā, ka šie elementi nav tādi, ar kuriem var pierādīt pārstāvības attiecību esamību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta izpratnē. Turklāt prasītāja iebildumu procesā nekādi nav norādījusi jauna līguma noslēgšanu ar personu, kas iestājusies lietā.

70 Neesot pierādījumiem par to, ka starp iebildumu procesa pusēm bija noslēgts tāds komerclīgums, kas saista pilnvardevēju sabiedrību ar tās pārstāvi, kā arī neesot pierādījumiem par to, ka persona, kas iestājusies lietā, rīkojās prasītājas vārdā, nevis neatkarīgi, Apelāciju padome ir pamatoti secinājusi par tādu attiecību neesamību un ka līdz ar to nav piemērojams Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkts.

71 Pat, ja pieņemtu, ka personas, kas iestājusies lietā, iegūtā piekrišana bija beigusies brīdī, kad beidzās pārstāvības attiecības, kuru ietvaros tām bija iemesls pastāvēt, tas neietekmē apstrīdētā lēmuma tiesiskumu un konkrēti faktu, ka prasītāja nevar pamatoties uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktu, ņemot vērā pārstāvības attiecību neesamību starp to un personu, kas iestājusies lietā, minētās normas izpratnē.

72 Attiecībā uz jautājumu par līgumattiecību starp 1995. gada 19. maija līguma pusēm nodošanu prasītājai ir jāatgādina, ka līgums par aktīvu nodošanu nozīmē cedenta tiesību un pienākumu nodošanu ieguvējam (cesionāram). Izskatāmajā lietā no aktīvu nodošanas līguma izriet, ka vienas no šīm tiesībām bija agrākās preču zīmes, par kuru īpašnieci kļuva prasītāja. Līgumā nav minēts ne par izplatīšanas līguma esamību ar personu, kas iestājusies lietā, ne par tiesību uz preču zīmēm esamību. Tādējādi, kā to ir secinājusi Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 35. punktā, "prasītāja nevar cerēt, ka situācija attiecībā uz komercdarījumiem Eiropā vai tiesībām iesniegt preču zīmes reģistrācijas pieteikumus tiks tieši regulēta līgumā par aktīvu nodošanu". Šajā ziņā, kā tas arī ir pamatoti norādīts apstrīdētā lēmuma 53. punktā, "visas tiesības, kas neskar preču zīmes īpašnieka statusu, izriet nevis no (agrākās) pilnvardevējas sabiedrības tiesību nodošanas trešajai personai, bet no attiecību rakstura, kuras [personai, kas iestājusies lietā,] bija ar ASV sabiedrību, no kuras tā ieguva preces, kuras pārdeva Eiropā".

73 No tā izriet, ka prasītāja, neiesniedzot pierādījumus par tāda līguma noslēgšanu ar personu, kas iestājusies lietā, kura pilnvardevēju sabiedrību saista ar tās pārstāvi, nevar izmantot aizsardzību, ko piešķir Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkts, un, pamatojoties uz šo normu, iebilst pret apstrīdētās preču zīmes reģistrāciju vienkārši kā agrāko preču zīmju īpašniece.

74 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Apelāciju padome ir pamatoti uzskatījusi, ka nebija izpildīts Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktā paredzētais nosacījums attiecībā uz pārstāvības attiecību esamību, tādējādi šī norma nebija piemērojama. Līdz ar to prasības pirmais pamats ir jānoraida, neizvērtējot prasītājas izvirzītos argumentus attiecībā uz pārējiem nosacījumiem, tostarp tos, kas attiecas uz preču, ko aptver konfliktējošās preču zīmes, līdzību.

3. *Par trešo pamatu — tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu, kā arī Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punkta, 75. un 76. panta pārkāpumu*

Lietas dalībnieku argumenti

75 Prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punktu tādējādi, ka nav lūgusi iebildumu procesa puses iesniegt savus apsvērumus, kad, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas spriedumā nolemto par 2004. gada lēmuma atcelšanu, no jauna tika uzsākts iebildumu process. Turklāt tā apgalvo, ka Apelāciju padome nav ievērojusi tās tiesības tikt uzklausītai un tās tiesības uz aizstāvību, kuru aizsardzību nodrošina Regulas Nr. 207/2009 75. pants, pirmkārt, tādēļ, ka tā

neesot devusi tai iespēju paust nostāju par Pirmās instances tiesas spriedumu pirms jaunā lēmuma pieņemšanas, un, otrkārt, tādēļ, ka Apelāciju padome neesot izvērtējusi argumentus un pierādījumus to kopumā.

76 ITSB apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

77 Šis prasības pamats iedalās trīs daļās saistībā ar, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punkta pārkāpumu, otrkārt, minētās regulas 75. panta pārkāpumu un, treškārt, šīs pašas regulas 76. panta pārkāpumu.

Par trešā pamata pirmo un otro daļu

78 Attiecībā uz abām pirmajām šī pamata daļām, kas jāizvērtē kopā, ir jānorāda, ka prasītāja būtībā pārmet Apelāciju padomei, ka tā esot pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību un tiesības tikt uzklausītai, pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nesaņemot iebildumu procesa pušu apsvērumus par Pirmās instances tiesas spriedumu. Arguments, ko prasītāja izvirzījusi šī pamata otrajā daļā un saskaņā ar kuru Apelāciju padome

neesot pietiekami ņēmusi vērā šos apsvērumus, tiks izvērtēts apstrīdētā lēmuma pamatojuma vērtējumā (skat. turpmāk 89.–96. punktu).

— Par iebildumu procesa pušu tiesībām tikt uzklausītām par Pirmās instances tiesas sprieduma interpretāciju

79 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 75. pantu ITSB lēmumi balstās tikai uz tādiem iemesliem vai pierādījumiem, par kuriem lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja ieņemt nostāju. Minētā norma Kopienas preču zīmju tiesību ietvaros aizsargā vispārējo tiesību uz aizstāvību principu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. septembra spriedums lietā T-320/03 *Citicorp*/ITSB ("LIVE RICHLY"), Krājums, II-3411. lpp., 21. punkts). Saskaņā ar šo vispārējo Kopienu tiesību principu publisko varas iestāžu lēmumu adresātiem, kuru intereses tie būtiski skar, ir jādod iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli (Tiesas 1974. gada 23. oktobra spriedums lietā 17/74 *Transocean Marine Paint*/Komisija, *Recueil*, 1063. lpp., 15. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 27. februāra spriedums lietā T-34/00 *Eurocool Logistik*/ITSB ("EUROCOOL"), *Recueil*, II-683. lpp., 21. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā "LIVE RICHLY", 22. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā "ARCOL", 55. punkts).

80 Tiesības tikt uzklausītam attiecas uz visiem faktiskajiem vai tiesību apstākļiem, pamatojoties uz kuriem tiek pieņemts lēmums, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde grasās paust (Pirmās instances tiesas 2003. gada 3. decembra spriedums lietā T-16/02 *Audi*/ITSB ("TDI"), *Recueil*, II-5167. lpp., 75. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā "ARCOL", 55. punkts).

81 Izskatāmajā lietā no ITSB lietas materiāliem neizriet, ka iebildumu procesa puses tika lūgtas iesniegt savus apsvērumus par Pirmās instances tiesas spriedumu pēc lietas nodošanas jaunai izskatīšanai. ITSB ar 2007. gada 23. februāra vēstuli tām vienkārši izsniedza Apelāciju padomju prezidija 2007. gada 16. februāra lēmumu par lietas

jaunu nodošanu izskatīšanai Apelāciju ceturtajai padomei, pamatojoties uz 1.d pantu Komisijas 1996. gada 5. februāra Regulā (EK) Nr. 216/96, ar ko paredz ITSB Apelācijas padomes procesuālos noteikumus (OV L 28, 11. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 2004. gada 6. decembra Regulu (EK) Nr. 2082/2004 (OV L 360, 8. lpp.).

82 Prasītāja ar 2008. gada 10. jūnija vēstuli un persona, kas iestājusies lietā, ar 2008. gada 25. novembra vēstuli, atbildot uz šo izsniegšanu, lūdza informāciju par tiesvedības aktuālo stāvokli. ITSB apstiprināja minēto vēstuļu saņemšanu attiecīgi ar 2008. gada 26. jūnija un 1. decembra vēstulēm un informēja iebildumu procesa puses, ka šīs vēstules ir nodotas Apelāciju ceturtajai padomei. Ar 2009. gada 5. maija vēstuli ITSB paziņoja iebildumu procesa pusēm apstrīdēto lēmumu.

83 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ne Regulā Nr. 207/2009, ne Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulā (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Regulu Nr. 40/94 (OV L 303, 1. lpp.) Apelāciju padomēm nav paredzēta īpaša procedūra gadījumā, kad Vispārējā tiesa ir atcēlusi lēmumu un nodevusi lietu jaunai izskatīšanai Apelāciju padomē, un ka līdz ar to nav pienākuma no jauna uzklausīt lietas dalībniekus. Šāds pienākums varētu izrietēt vienīgi no vispārējā Kopienu tiesību principa — tiesību uz aizstāvību aizsardzības principa, kas paredzēts Regulas Nr. 207/2009 75. panta otrajā teikumā.

84 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, 75. panta otrajā teikumā nekādi nav paredzēts, ka gadījumā, ja lieta tiek nodota jaunai izskatīšanai ITSB tādēļ, ka ar Vispārējās tiesas spriedumu ir atcelts Apelāciju padomju lēmums, prasītājai būtu no jauna jālūdz sniegt apsvērumus par tiesību un faktiskajiem apstākļiem, par kuriem tai jau ir bijušas visas iespējas izteikties iepriekš notikušajā rakstveida procesā, jo Apelāciju ceturtā

padome ir pārņēmusi šajā ziņā lietu tādā stāvoklī, kāda tā ir (šajā ziņā skat. Tiesas 2010. gada 4. marta rīkojumu lietā C-193/09 P *Kaul*/ITSB, Krājumā nav publicēts, 60. punkts).

85 Izskatāmajā lietā ir skaidrs, ka procesā, kura iznākumā tika pieņemts 2004. gada lēmums, prasītājai bija bijusi iespēja iesniegt apsvērumus attiecībā uz visiem iebildumu aspektiem, kurus tā bija cēlusi, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktu, tostarp attiecībā uz pārstāvības attiecību esamību. Turklāt no apstrīdētā lēmuma nekādi neizriet, ka Apelāciju ceturtā padome ir pamatojusies uz tādiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, kas atšķiras no tiem, kuri bija Apelāciju padomes rīcībā brīdī, kad tā pieņēma 2004. gada lēmumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Kaul*/ITSB, 59. punkts).

86 Turklāt ir jāatgādina, ka apstrīdētais lēmums ir pamatots ar faktiskajiem un tiesību apstākļiem, par kuriem iebildumu procesa pušu apsvērumi ir pietiekami saņemti administratīvajā procesā, kas notika pirms 2004. gada lēmuma pieņemšanas.

87 Šādos apstākļos tāpat nevar apgalvot, ka Apelāciju padome neesot ievērojusi Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punktu, kurā paredzēts, ka tā lūdz puses, cik bieži tas vajadzīgs, iesniegt savus apsvērumus par otras puses vai pašas padomes iesniegtiem materiāliem.

88 Tādējādi ne Regulas Nr. 207/2009 75. panta otrajā teikumā, ne minētās regulas 63. panta 2. punktā, ne tās 65. panta 6. punktā nav paredzēts, lai prasītāja tiktu uzklausīta par pasākumiem, kas jāveic, lai izpildītu Vispārējās tiesas spriedumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Kaul*/ITSB, 62. punkts).

— Par apstrīdētā lēmuma pamatojumu

89 Runājot konkrēti par prasītājas argumentu, kas izvirzīts trešā pamata otrajā daļā, saskaņā ar kuru Apelāciju padome neesot pietiekami ņēmusi vērā tās apsvērumus, ir jākonstatē, ka ar šo apgalvojumu prasītāja patiesībā pārmet Apelāciju padomei to, ka tā nav pietiekami no tiesību viedokļa pamatojusi apstrīdēto lēmumu, neatbildot uz visiem tās argumentiem.

90 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 75. panta pirmo teikumu ITSB lēmumos ir jānorāda pamatojums. Atbilstoši judikatūrai šim pienākumam ir tāds pats [piemērošanas] apjoms kā EKL 253. pantā ietvertajam pienākumam un tā mērķis ir dot iespēju, pirmkārt, ieinteresētajām personām zināt veiktā pasākuma pamatojumu, lai ļautu tām aizstāvēt savas tiesības, un, otrkārt, Savienības tiesai īstenot savu pārbaudi attiecībā uz lēmuma tiesiskumu (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-124/02 un T-156/02 *Sunrider*/ITSB — *Vitakraft-Werke Wührmann* un *Friesland Brands* (“VITATASTE” un “METABALANCE 44”), *Recueil*, II-1149. lpp., 72. un 73. punkts un tajos minētā judikatūra).

91 No šīs pašas judikatūras izriet, ka jautājums par to, vai lēmuma pamatojums atbilst šīm prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne vien tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas konkrēto jomu regulējošās tiesību normas (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās "VITATASTE" un "METABALANCE 44", 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

92 Tomēr Apelāciju padomēm vēl jo vairāk nevar izvirzīt prasību sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un pa vienam sekots visiem tajās notiekošajos procesos paustajiem lietas dalībnieku argumentiem. Tādējādi pamatojums var būt netiešs ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt iemeslus, kuru dēļ tika pieņemts Apelāciju padomes lēmums, un kompetentajai tiesai — gūt pietiekamu informāciju savas pārbaudes veikšanai (pēc analoģijas skat. Tiesas 2004. gada 7. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland* u.c./Komisija, *Recueil*, I-123. lpp., 372. punkts, un 2007. gada 8. februāra spriedumu lietā C-3/06 P *Groupe Danone*/Komisija, Krājums, I-1331. lpp., 46. punkts).

93 Pirmkārt, ir jānorāda — kā tas arī izriet no apstrīdētā lēmuma 19. un 22. punkta attiecībā uz preču, ko aptver agrākās preču zīmes, identiskumu un līdzību, no šī lēmuma 35. punkta attiecībā uz tiesībām, ko prasītāja ieguvusi Vaiomingas sabiedrības aktīvu izpirkšanas rezultātā, un, visbeidzot, no tā 41.–46. punkta attiecībā uz pārstāvības attiecību starp iebildumu procesa pusēm esamību —, ka Apelāciju padome ir izvērtējusi argumentus un pierādījumus, kurus minētās puses iesniegušas administratīvajā procesā. Konkrēti, Apelāciju padome apstrīdētā lēmuma 41. un 42. punktā ir secinājusi, ka prasītājai bija jānorāda un attiecīgā gadījumā jāpierāda tādi fakti, kas ļauj secināt, ka tāda veida attiecības, kas saista pilnvardevēju sabiedrību ar tās pārstāvi, pastāvēja ne vien starp personu, kas iestājusies lietā, un Vaiomingas sabiedrību līdz 1996. gada augustam, bet arī starp personu, kas iestājusies lietā, un pašu prasītāju no 1996. gada augusta līdz 1997. gada vasarai vai vēlākais līdz 1997. gada septembrim, ko prasītāja neesot izdarījusi.

94 No tā izriet, ka Apelāciju padome, nepārkāpjot tai saistošo pienākumu norādīt pamatojumu, ir izvērtējusi prasītājas izvirzīto argumentu saturu un elementu, kurus tā iesniegusi, lai pamatotu pārstāvības attiecību esamību starp iebildumu procesa pusēm, pierādījumu spēku, un ir tos noraidījusi.

95 Otrkārt, ir jākonstatē, ka prasītāja nekādi nav precizējusi, kādi ir argumenti, kurus Apelāciju padome nav ņēmusi vērā apstrīdētajā lēmumā.

96 No tā izriet, ka saskaņā ar iepriekš 92. pantā minēto judikatūru Apelāciju padome nav pārkāpusi tai saistošo pienākumu norādīt pamatojumu. Līdz ar to trešā pamata pirmās divas daļas ir jānoraida.

Par trešā pamata trešo daļu

97 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktu lietas izskatīšanas procesa laikā ITSB izskata faktus pēc savas iniciatīvas, tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, tas aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu, ko puses iesniegušas, pārbaudi. Šīs pašas regulas 76. panta 2. punktā ir paredzēts, ka ITSB var neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko puses nav iesniegušas laicīgi.

98 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja neizvirza nevienu konkrētu argumentu, kas var saistīties ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta pārkāpumu.

99 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 21. panta pirmo daļu, kas atbilstoši šo pašu Statūtu 53. panta pirmajai daļai un Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam ir piemērojama tiesvedībās Vispārējā tiesā, prasības pieteikumā ir jābūt ietvertam strīda priekšmetam un īsam to tiesību normu izklāstam, ar kurām tiek pamatots pieteikums. Šiem elementiem jābūt pietiekami skaidriem un precīziem, lai dotu iespēju atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesai izlemt prasību, attiecīgā gadījumā neizmantojot citu informāciju. Lai nodrošinātu tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, ir nepieciešams, lai prasība būtu pieņemama, lai visi būtiskie faktiskie un tiesību apstākļi, uz kuriem tā pamatojas, vismaz kopsavilkuma veidā, bet konsekventi un saprotami izriet no paša prasības pieteikuma teksta (Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe*/Komisija, *Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts, un 1999. gada 21. maija rīkojums lietā T-154/98 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1703. lpp., 49. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 15. jūnija spriedums lietā T-277/97 *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta, *Recueil*, II-1825. lpp., 28. un 29. punkts).

100 Tā kā prasītāja norāda uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta pārkāpumu vispārīgi, nepamatojoties uz konkrētiem argumentiem, trešā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

101 Katrā ziņā, ja pieņem, ka šo iebildumu var interpretēt tādējādi, ka prasītāja pārmet, ka apstrīdētais lēmums nav pamatots ar iebildumu procesa pušu izvirzītajiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem daļā, kurā ir secināts, ka nepastāvēja Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punktā paredzētās pārstāvības attiecības, šis iebildums ir noraidāms kā nepamatots, ņemot vērā apsvērumus, kas izklāstīti saistībā ar pamatu, ar kuru apgalvots par šīs pašas regulas 75. panta otrā teikuma pārkāpumu.

102 Turklāt, kā tas arī tika konstatēts, izvērtējot otro pamatu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punkta pārkāpumu (skat. iepriekš 42.–50. punktu), Apelāciju padome ir pamatoti uzskatījusi, ka Pirmās instances tiesa nebija lēmusi par

pārstāvības attiecību starp iebildumu procesa pusēm esamību, kas pamato šīs pašas regulas 8. panta 3. punkta piemērošanu, un ka tā ir izvērtējusi visus šajā normā paredzētos nosacījumus.

103 Turklāt ir jānorāda, ka Apelāciju padome nav izvirzījusi jaunus atteikuma pamatojumus, bet ir balstījusi savu vērtējumu uz prasītājas izvirzītajiem relatīvajiem atteikuma pamatojumiem, proti, Regulas Nr.207/2009 8. panta 3. punktu. Iebildumu procesa puses ir pietiekami paudušas savu viedokli par šīs normas piemērošanu administratīvajā procesā, kas notika pirms 2004. gada lēmuma pieņemšanas, un tādēļ nebija pamata tās uzklausīt no jauna par vērtējuma elementiem, pamatojoties uz kuriem tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Attiecīgi Apelāciju padome ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, nepārkāpjot Regulas Nr. 207/2009 76. pantu.

104 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats un attiecīgi prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

105 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nosprież:

1) prasību noraidīt;

2) *Safariland LLC* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, modeļi un paraugi) (ITSB) un *DEF-TEC Defense Technology GmbH* tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 12. aprīlī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture ..... II - 1636

Lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 1646

Juridiskais pamats ..... II - 1647

1. Par otro pamatu – Regulas Nr. 207/2009 65. panta 6. punkta pārkāpumu ..... II - 1648

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1648

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1649

2. Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 207/2009 8. panta 3. punkta pārkāpumu ..... II - 1652

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1652

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1654

Par pirmo nosacījumu attiecībā uz īpašumtiesībām uz agrākajām preču zīmēm ..... II - 1655

Par otro nosacījumu attiecībā uz pārstāvības attiecību esamību ..... II - 1655

3. Par trešo pamatu – tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu, kā arī Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punkta, 75. un 76. panta pārkāpumu ..... II - 1659

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1659

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1660

Par trešā pamata pirmo un otro daļu ..... II - 1660

— Par iebildumu procesa pušu tiesībām tikt uzklausītām par Pirmās instances tiesas sprieduma interpretāciju ..... II - 1661

— Par apstrīdētā lēmuma pamatojumu ..... II - 1664

Par trešā pamata trešo daļu ..... II - 1666

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 1668